TRACTATVS
THEOLOGICVS
DE EXISTENTIA
DEMONSTRABILITATE ac QVIDDITATE DEI
COMPOSITVS.
Iuxta D. THOMÆ AQVINATIS
Quinti Ecclesiæ Doctoris
Angelicam Sententiam
DETERMINATVS.

ILLVSTRISSIMO, EXCELLENTISSIMO,
AMPLISSIMOQ; SENATORI,

D. D. CASIMIRO
IN ZAMOSCIE
ZAMOYSKI
PALATINO BEŁZENSI,
Copiarum Exoticarum
GENERALISSIMO,
Domino & Benefactori Specialissimo.

A

F. CASIMIRO DYLAGOWICZ S. Th. STVDENTE,

DATVS, DONATVS, DEDICATVS,

A C

Publicâ Mediante Disputatione
THEOLOGICO HASTILVDIO
Sub Directione
A. R. P. F. DOMINICI FRYDRYCHOWICZ,
Sacræ Theologiæ Doctoris, Generalis Studij Prouinciæ Poloniæ
Conuentûs Cracouiensis Regentis Ord: Præd:

EXPOSITVS ac PROPVGNATVS,
Anno Domini, M. DC. XCII. Die April.
SVPERIORVM PERMISSV.

CRACOVIÆ, Ex Officina Francisci Cezary, S. R. M. Illustris. ac Reuerendiis. D. Episcopi Crac. Ducis Seueriæ. Necnon Schol. Nouod. Typogr.

VIRTVTI
ECCLESIÆ
PATRIÆ
Tob. Ster. fecit

ILLVSTRISSIME EXCELLENTISSIME & AMPLISSIME SENATOR,

Domine ac Mecænas Colendissime.

INCLYTÆ ZAMOYSCIORVM HASTÆ, *Heroicas omnium in se complectendo Virtutum prærogatiuas, Amplitudine suâ tam Lipsianæ eloquentiæ suauitatem, quàm Liuianæ pennæ grauitatem longè latèq́ transcendunt.* AMPLISSIME SENATOR. *Inter supremos extremosq́ pro Ecclesia pro Patria exantlatos labores hæ infatigatæ Hastæ, non tantùm ora sed etiam exempla imitantium fatigare nôrunt. Hæ Serenissimorum Regum Fortitudo, quæ* SIGISMVNDO *Ius Sueciæ hæreditarium vindicârunt :* BATHOREO *Thronum & Triumphos adiudicârunt :* CASIMIRO *contra Gothicos Leones expugnandos cor mentemque animârunt :* MICHAELI *Primo, &* IOANNI *Tertio Orbis Ottomanici Expugnatori, in omni expeditione bellica Martetenus adhæserunt : ac per omnem Coronatæ Candidæ Aquilæ ætatem, semper candidâ mēte, proprio de murice litârunt purpuras* DEO, *Ecclesiæ, Patriæ. Hæ Supremi Tribunalis Areopagum in Poloniam introduxerunt : hæ præclaram è Gallis deductam Sorbonam Marti Sarmatico adiunxerunt : hæ Optimi Gubernii Militaris, Politici, ac Domestici normam exactissimam, ideamquè perfectissimam, ad conseruandam Ciuium salutem exemplariter præscripserunt. Sed parum fuit Hastis Zamoyscijs tantorum meritorum gloriâ, Orbem adæquasse Lechicum, ni immenso Virtutum tractu, Bellorum ingenti famâ, Pietatisque profusâ maiestate totum adimplessent Orbem. Hastis Zamoyscijs in Lauros cessêre immarcescibiles, Liuonia, Riga, Volmaria expugnatæ: Woynicenses, Rudnicenses, Varsauienses, Sluchouienses, Mohylouienses, Cudnouienses periculosissimi conflictus, in Salutis Publicæ adoleuêre Coronas Hastis textas Zamoyscianis: Austriæ Viennensium, Chocimensium, Camenecensium, Budziakouiensiumque præliorum Exercitus, non sine Zamoyscianis Hastis, Vniuersalem Christianitatis hostem superauerunt. Palescunt gemmatæ Græcorum hastæ dum Zamoyscianas hostico rubentes sanguine adorant Hastas. Carthago hastis bellum indicere solita cedit Sarissarum triumphali Nomini felicissimarum, quæ pro Romanorum Sede Sancta, Fide Catholica, Paceque Vniuersali, Moldauiam, Valachiam, Vngariamque contra Byzantinos Dracones defenderunt. Et Centumuiralis nunquam Splendidiores Capitolio consecrauit triumphos Hasta, quales Inuicti* FLORIANI, THOMÆ, CLEMENTES, STANISLAI, NICOLAI, MARTINIque *Omnes Magni, Omnes Purpurati Patriæ Patres, Omnes*

pro Aris & Focis fortiores Scipione, audaciores Leonidâ, Achille superiores, Sanguineo Stylo in Martis arena erexerunt. Has Sancta Gneznensis Ecclesia venerata est Hastas in Celsissimo Principe Primateque Regni ZDISLAO *Archiepiscopo, qui hisce suffulsit Domum Dei, ac Mitram Capitis exornauit Sanctitatis auro. Easdem Vratislauiensis Cathedra ad suum gloriosè assumpsit augmentandum honorem in* THOMA *Episcopo, qui scientia & Prudentia enitens, deuotiori exemplo, ac spiritualio hastiludio Gregem sibi commissum recreare procurauerat. Tantorum Antecessorum Sacra premens vestigia Illustrissimus & Reuerendissimus* IOANNES, *Sanctitatis Amictum dum induisset Prædicatorium, stetissetque circa illum Corona Fratrum Dominicanorum, mox Bacouiensem, post Præmysliensem, dein Luceoriensem ad trium correspondentiam Hastarum coactus est irrigare, sustentare, defendere Episcopatum,* HASTA SALVTIS. *Stupere hic admirarique ad Fulgurantium Hastarum splendores necessum est, cùm innata Zamoyscianis Hastis Virtus, omnem Oratorum ac Hystoricorum pro condigno superexcedat facultatem.*

Tua sunt hæc AMPLISSIME SENATOR DECORA, TVÆ SVNT INVICTÆ, INCLYTÆ, TRIVMPHALES HASTÆ ZAMOYSCIANÆ *Tuis Senatoriis, Mauortiisque Meritis illustratæ, quas dum contra hostes vibras, Corpus proprium Hosti ac vulneri obijcere Sarmaticus Epaminundas & hastam non amittere, illæsamque seruare, ipse in Budziacouiensi prælio cæsus, forti exemplo docuisti. Mirus non Tibi casus iste præliandi, vulneraque pro Ecclesia ac Patria reportandi, quia Tuis innatum hastis* AVT CVM HIS AVT IN HIS *gloriosam assequi immortalitatem. Ergo hisce Tuis Gloriosis Hastis semper victor, fortiùs quam Patriam imo fortissimè, Diuinam Existentiam, Demonstrabilitatem ac Quidditatem propugna, impugnantes expugna, sicque* TRINO IN PERSONIS *Tres Tuas* DEO *Sarissas consecrando, etiam Virentibus ternis Excellentissimæ Propaginis exultans Hastis, Illustrissimis* THOMA IOSEPHO *Rostociensi,* MICHAELE *Bolimouiensi,* MARTINO *Ploskirouiensi Capitaneis, Fratribus, Filiisque Magnæ spei de Tuo Excellentissimo Fratre,* MARTINO, *Thesaurario Regni Supremo, ac Palatino Lublinensi in Subsidium Patriæ progenitis, gloriosissimè coram Deo, Cælo, Orbeque Vniuerso triumphabis in perpetuum. Ita apprecatur, ita exorat, ita subscribit.*

ILLVSTRISSIMÆ SENATORIÆ AMPLITVDINIS TVÆ,

Cliens & Exorator

Fr. CASIMIRVS.

ALTA
DIVINÆ EXISTENTIÆ, DEMONSTRABILITATIS, ac QVIDDITATIS COGNOSCIBILITAS.

DEUM ESSE, est per se notum secundùm se; 2. non tamen quoad nos Viatores: 3. clarè tamen quoad Comprehensores, hæc Propositio; *Deus est*; est per se nota: 4. Etiam puer perueniens ad vsum rationis in primo instanti, nequit ignorare inuincibiliter Dei veri Existentiam: 5. Nec in decursu vitæ de prædicta Propositione potest dari in aliquo ignorantia inuincibilis, *Ratio primi*. Quia istius Propositionis *Deus est*: Prædicatum est idem omnino cum subiecto sumpto *secundùm se*: Et hoc modo ipsamet Essentia Diuina intransitiuè ad aliam Uirtualitatem est Esse à se; nec in Deo distinguitur *Ens nominaliter* ab Ente *participialiter*; ista enim tantùm locum habent in his quæ habent Esse ab aliò. *Ratio 2di.* Quia nos viatores pro hoc statu, cùm non cognoscamus quidditatiuè Deum, ignoramus quidditatiuam notitiam huius Propositionis: *Deus est*: & eius notitiam per discursum ex creaturis acquirimus; iam autem Propositio cuius notitiam habemus ex aliquo magis noto, procedendo ad minus notum, non est Propositio per se nota quoad nos. *Ratio 3tij.* Quia Existentia Diuina est de Essentia Diuina prout est in se; & hoc modo à Beatis attingitur; iam autem Illud est per se notum alicui, cuius prædicatum clauditur in ratione subiecti vt cogniti ab ipso. *Ratio 4ti.* Quia Deus iuxta illud D. Ioan cap. 1. *Illuminat omnem hominem Venientem in hunc mundum.* Quæ Illuminatio principaliter debet esse de Existentia supremi Legislatoris, ad quem tenetur se conuertere iuxta illud: Conuertimini ad me in toto corde vestro; Et hoc conuersionis Præceptum obligat omnem venientem ad vsum rationis: nemo enim legi se subdere valet, nisi priùs Legislatoris cognoscat Existentiã in particulari; Ipsa autem Conuersio debet esse talis, ad quam sequatur collatio gratiæ habitualis remittens ei peccatum Originale. Hinc Deus obligans puerum ad talem conuersionem, tenetur ei dare sufficientiam *ad posse adimplere* tale præceptum: sufficientia autem hæc incipit à cognitione Legislatoris, consequenter Deus tenetur illuminare puerum, dando ei fidem de Legislatore. *Ratio 5ti.* Quia iuxta communem Theologorum doctrinam, Præcepta legis naturæ, non possunt inuincibiliter ignorari. Ergo neque Deus; cùm ille sit Author & Finis talium præceptorum. *Tum quia* Ignorantia inuincibilis excusat à peccato: iam autem ad Rom. 1. ignorantes Deum dicuntur inexcusabiles.

II. DEMONSTRABILITAS Existentiæ Dei de fide tenenda est, posse nimirum demonstrari solis viribus naturæ de Deo quòd existat: 2. non tamen à priori pro hoc statu: 3. Valideque à Doctore Angelico Atheismus: 4. ac Polytheismus gemit expugnatus, humiliatus, annihilatus. *Ratio primi.* Quia iuxta D. Paulum ad Rom. 1. *Quod notum est Dei* (id est quod ratione naturali potest agnosci) *manifestum est in illis*: (id est in Gentilibus Philosophis omni prorsus lumine fidei destitutis) *Deus enim illis manifestauit* (naturale infundendo lumen s. intellectum) *inuisibilia enim ipsius* (s. Essentia, Virtus operatiua & Diuinitas, Vltimus omnium finis) *per ea quæ facta sunt* (tanquam per medium ducens in cognitionem Dei) *intellecta conspiciuntur.* Ergo quia iuxta allegatam D. Pauli authoritatem ac Doctoris Angelici explicationem) Existentia Dei demonstratur per ea quæ naturalia sunt s. per lumen actiuè demonstrans, quod est Intellectus, & per medium naturale s. per Creaturas sensibiles; ideo ex solis Viribus naturæ *Deum esse* posse demonstrari secundùm fidem est asserendum. *Ratio 2di.* Quia vt à Priori solis viribus naturæ demonstretur Existentia Dei, Medium talis Demonstrationis debet esse *Quod quid*

 ipsius

ipsius Dei. Et tale Medium est nobis pro hoc statu incognitum, quia Theologi Uiatores Quidditatem Dei opinantur consistere, alij in *Intelligere radicali*: alij *in actuali*: alij in *Aseitate*: alij *in Immaterialitate summa*: alij *in collectione Diuinorum Attributorum*. Quarum opinionum pluralitas, manifestè declarat, quòd suas Conclusiones non possint resoluere in principia certa & euidentia; iam autem Demonstratio à priori, quæ solis viribus naturæ haberi posset de Deo, deberet esse certa & euidens. *Rationes 3tij*. Contra Atheistas seu negantes Existentiam Dei sunt quinque. *Prima* Datur Vnus primus Motor omnia mouens, ipse tamen est omnino immobilis. *2da*. Datur primum Efficiens: quia Omne quod fit & causatur, ab alio fit & causatur. *3tia*. Datur aliquod Ens necessarium, à quo omnia contingentia Esse participant, & in illud reducuntur. *4ta*. Datur aliquod Ens summè perfectum: & tale Ens est Deus. *5ta*. Datur supremus Gubernator & Prouisor qui singulas creaturas, etiam cognitione carentes in suos fines ordinat & dirigit. *Rationes 4ti* contra Politheistas seu pluralitatem Deorum admittentes. *Prima* Deus est essentialiter singularis; vt pote Ens per Essentiam; iam autem Essentialiter singulare est immultiplicabile. *2da*. Deus est summè magnus; iam autem summè magnum par & æquale habere nequit. *3tia* Deus est simpliciter infinitus in omni genere; iam autem Infinitum simpliciter tale, cùm contineat omnes perfectiones omnium generum, non potest esse nisi vnum. *4ta*. Deus est summè Bonus quo nihil melius excogitari potest; iam autem Melior est illa natura in qua plenitudo essendi, ita eminenter ac vnitè continetur, vt extra illam nihil sit, nisi ab illa deriuatum, quàm illa extra quam reperitur aliquid omnino independens & imparticipatum. *5ta*. Deus est prima causa omniū, ideoq; vnus: *partim* quia in rebus creatis, quod optimum reperitur, est Mutua vnitas: iam autem quod optimum est, debet proficisci ab vno optimo Primo Principio: *partim* quia omnis multitudo & pluralitas debet reduci ad vnum: *partim* quia virtus vnita fortior est, quàm dispersa.

III. QUIDDITAS DEI metaphysicè considerata, non constituitur collectione omnium attributorum & perfectionum: 2. nec ratione Entis à se: 3. nec Existentiā: 4. nec intellectione per modum actûs secundi: 5. sed prout Quidditas Dei *nomine Essentiæ* significatur, sic constituitur per immaterialitatem completam, seu per rationem substantiæ per se purè spiritualis: 6. prout verò *nomine Naturæ Diuinæ* explicatur, sic constituitur per radicem intellectionis comprehensiuæ Dei: 7. non tamen ratio Essentiæ & Naturæ virtualiter distinguitur in Deo. *Ratio primi* Quia Constitutiuum Metaphysicum Quidditatis Diuinæ, est ille conceptus, in quo, nostro modo intelligendi habetur prima radix omnium Diuinorum attributorum; sicut in creatis, id dicimus Essentiam, quod radicat omnes perfectiones creatas, quæ in aliquo ente creato reperiuntur; iam autem Conflatum ex omni perfectione Diuina, quia formaliter constat ex perfectione *radicante*, & ex perfectionibus *radicatis*, ob virtualem inter illas ordinem ac distinctionem: (vt patet inter intellectum & voluntatem, & inter ipsa Absoluta & Relatiua) hinc est quod tale Conflatum nostro modo intelligendi, habet se ad omnes perfectiones, sicut se habet Totum ad partes, ex quibus coalescit: proindeque sicut Totum non intelligitur radicare suas partes, ita nec Conflatum intelligitur esse prima radix Diuinarum perfectionum. *Ratio 2di* Quia Constitutiuum Differentiale Dei, debet esse id, ad quod omnia quæ sequuntur comparantur vt proprietates; iam autem ad *Esse à se* ista prædicata *Esse immateriale: Viuens: intelligens*: nostro modo intelligendi non comparantur tanquam proprietates: *partim*, quia in ipsis creaturis (ex quibus argumentamur ad Deum) spectant ad Essentiam: *partim* quia in linea substantiæ *nec* sunt prædicata superiora ad *Esse à se*: *nec* ad gradum Entis habent se consecutiuè. *Ratio 3tij*. Quia Existentia virtualiter distinguitur in

tur in Deo ab Essentia *partim*, quia Conceptus Obiectiuus Essentiæ explicatiuè est extra conceptum Existentiæ: *partim*, quia in linea *Essendi*, Essentia dicit actum primum, & Existentia actum secundum: sicut ratio veri principij dicit actum primum, & ipsa operatio actum secundum in lineâ *operandi*: quæ lineæ in creatis *realiter*, translatæ in Deum *virtualiter* solùm distingui debent. *Ratio 4ti.* Quia Intellectio per modum actûs secundi, est intellectio per modum operationis: & de ratione operationis est, quòd supponat in re rationem principij à quo oriatur; iam autem Essentia & Natura Diuina, neque re, neq; ratione præsupponit aliquod principium, cùm ipsa sit prima radix attributorum & operationum, proindeque intellectio per modum actûs secundi, nequit esse constitutiua Naturæ Diuinæ. *Tum quia* Intellectio per modum actûs secundi, constituit Naturam Diuinam, *aut*, sub conceptu vltimæ actualitatis: *aut* sub conceptu actionis, & prout intelligitur vt egrediens; *tunc inquiro*: A quo Intellectio vt actio intelligitur egredi? an ab ipsa vltima actualitate per quã actio constituitur in esse actionis, & distinguitur ab actualitate principij operatiui quæ est actus primus de linea operatiua? an verò ab alia actualitate per quam natura præsupponitur ad actionem constituta? si dicatur primum: dicetur falsum, nam cùm impossibile sit intelligere actionem egredi à principio, quin intelligatur ipsam vltimam actualitatem actionis egredi à principio, affirmandum erit, quod ipsa vltima actualitas actionis egrediatur à seipsa; quod nullus valebit intelligere. Si dicatur secundum; dicetur verum, attamen non poterit defendi quòd intellectio sub ratione vltimæ actualitatis constituat Naturam Diuinam. *Ratio 5ti.* Quia ratio substantiæ per se summè immaterialis, est prima radix omnium Diuinorum Attributorum: & prout sic non explicatur cum ordine ad operationem, sed tantùm comparatur vt actus primus de linea essendi cum actu vltimo, qui est Existentia; consequenter Natura Diuina sub consideratione Essentiæ, per summam constituitur immaterialitatem: prout summa Immaterialitas dicit *non aliquid commune*, ex vi terminorum, omnibus perfectionibus Diuinis: sed prout est *Differentia Contractiua* Substantiæ per se: *Partim* quia sic Immaterialitas summa, est quid particulare, soli virtualitati Essentiæ Dei conueniens, nam sola Essentia Diuina per se & *formaliter* Substantia est, aliæ autem perfectiones Diuinæ sunt Substantia *Materialiter*: cum in creaturis sint accidens, quidquid ad naturam consequitur: *Partim*, quià cùm nulla creatura summè immaterialis sit, aut esse possit, etiam sufficienter per summam immaterialitatem assignatur distinctiuum Dei ab omni creatura sine additione particularum *à se*: *Partim* quia ratio substantiæ per se in Deo, conuenit speciei Impressæ, solùm materialiter: nam Substantia est de linea Entis, quæ diuiditur in Substantiam & Accidens: & species Impressa est de linea tantùm generis intelligibilis. Licet si Species Impressa in Deo, non dicatur attributum, quòd sit distincta virtualitas ab Essentia Dei, sed tantùm dicitur attributum, quia non est primus conceptus, qui habetur de virtualitate Essentiæ, proindeque possunt ei conuenire omnia, quæ conueniunt Essentiæ differentialiter sumptæ. *Ratio 6ti.* Quia Natura Diuina optimè explicatur per radicem primi attributi; iam autem primum Dei attributum est *Intellectus*, à quo proximè oritur intellectio, quâ Deus seipsum comprehendit. Ergo Essentia vt Natura solùm dicit principium operationis, & per consequens principium radicale tantùm attributorum; iam autem Essentia respectu eorum quæ tantùm spectant ad lineam essendi (qualia sunt Æternitas, Immutabilitas, Infinitas, & alia huiusmodi, prout hæc linea essendi contradistinguitur ad lineam operandi.) non habet propriam rationem Naturæ: quia enumerata attributa consequuntur ad substantiam per se summè immateriale, prout hæc explicat habitudinem ad Existentiam, non verò prout explicat radicem operationis. *Tum quia* ex iam dictis constat, ad Naturæ Diuinæ Constitutiuum

Metaphy-

Metaphyſicum pertinere iſta prædicata, *nimirum* Quòd ſit omnino primum, cuius principium nec etiam per rationem aſſignetur; *Seu* quòd dicat negationem eſſendi ab alio, tanquam à vera radice, & cum vera radicatione formali aut virtuali; hinc ſequitur *2dum Prædicatum.* Quòd ſit radix omnium attributorum, ſiue ad lineam eſſendi, ſiue ad lineam operandi pertinentium: licet ſub alia & alia formalitate, inadæquata tamen; hinc *3tium.* Quòd non componatur ex duplici conceptu adæquato, quorum vnus ſupponat alterum ſe priorem cum vera radicatione. *4tum.* Quòd ſit ſubſiſtens in plenitudine eſſendi: non proprietate Tranſcendentis, ſed proprietate Conſtitutiui reduplicatiuè talis; hinc *5tum.* Quòd ſit infinitum ſimpliciter, & omnis perfectio, eſſentialiter, radicaliter, exactiuè, implicitè, non verò formaliter. *Seu* ſit omnia formaliter realiter, non verò formaliter virtualiter; hinc *6tum.* Quòd habeat ordinem virtualem ad omnes Diuinas perfectiones. hinc *7mum.* Quòd importet rationem actûs puri, non explicatiuè ſed eſſentialiter. *8uum.* Quòd ſit Vltima ratio differentialis; hinc *9num.* Quòd dicat *Quid eſt*, & Medium probativum à priori, & non *Quia eſt*; hinc *10mum.* Quòd ſit perfectiſſimus conceptus, non in toto genere Entis, ſed ſolius Eſſentiæ & Naturæ; hinc *11mũ.* Quòd non ſit commune ſed particulare: *Vel* ſit commune aſt materialiter, non verò formaliter. hinc *12mum.* Quòd non concipiatur vt *Potentiale Logicum*, quia implicitè omnia debet includere; nec vt *Potentiale Phyſicum*, quia debet eſſe actus puriſſimus omnino; nec vt *Potentiale Metaphyſicum*, quia realiter eſt ſua Exiſtentia; benè tamen vt *Potentiale Dialecticum*, & penes modum ſignificandi, inquantum omnia ſolùm radicaliter implicat, quæ in proprijs lineis habentur explicatiuè. Et iſta duodecim prædicata collectiuè ſumpta ſoli conueniunt Intelligere, ſub ratione actûs primi conſiderato: prout ſpeculanti altiùs, Veritas hæc euidentiùs elucecſcit. *Ratio 7mi.* Quia quæ in creaturis virtualiter adhuc non diſtinguuntur, nec in Deo poſſunt virtualiter diſtingui; iam autem Conceptus Eſſentiæ & Naturæ in creatis non diſtinguuntur virtualiter, ita vg. Rationalitas eademmet, dicit & conceptum Eſſentiæ penes ordinem ad Exiſtentiam, & conceptum Naturæ penes habitudinem radicis actionis rationalis. Hinc Animæ rationali priùs conuenit eſſe principium *Quo Eſſendi*, quàm eſſe principiũ *Quo Radicandi* operationem, non prioritate rei, ſed prioritate ſolius conſiderationis & conceptûs inadæquati ad inadæquatum, non verò virtualitatis completæ ad completam: quod etiam patet exemplo Relationis, cuius conceptus *In* priùs intelligitur conceptu *Ad* & tamen non ſunt duæ virtualitates, ſed cum conceptibus inadæquatis obiectiuis, vna omnino virtualitas; Ergo pariter Conceptus Eſſentiæ & Naturæ ſunt eiuſdem identitatis, ſubiectiuè, id eſt in eodem exiſtunt, licet ex duplici reſpectu ad terminos ſit inter eos diſtinctio inadæquata; proindeque non ſint eiuſdem Identitatis Terminatiuè tantùm: ſic Paternitas quâ Pater ad plures Filios refertur, eſt multiplex *Terminatiuè* ex parte filiorum, & tamen *Subiectiuè*, Ex parte Patris eſt vna, nulluſque dicit Relationem illam prout reſpicit Terminum, virtualiter diſtingui à ſe ipſa, prout reſpicit ſubiectum. Idem patet in quatuor Relationibus Diuinis, quarum tres conſtitutiuæ Perſonarum diſtinguuntur ad inuicem realiter: & tamen Paternitas ac Filiatio non diſtinguuntur realiter à Spiratione Actiua *Subiectiuè*, Vnde ſola quæ non ſunt eiuſdem Identitatis, non ſunt eiuſdem virtualitatis, ſubiectiuè & Terminatiuè; ſecus Terminatiuè tantùm. Iam autem conceptus præfati dum transferuntur in actum puriſſimum, excludunt diſtinctionem in Deo ſimpliciſſimo Cui Æternus ſit Honor.

IN CHRISTO IESV

Amen.